

και μήτε θέλω νά φανώ τῶν γουμαριῶν γουμάρι,
ἀλλ' ὅμως ἔγω μιά καρδιά, πού γίνεται ζουμάρι,
καί ρίχνω καί σ' τὸν ἀγνωστον καί σ' τὸν γνωστον ἐπίσης...
ἄστα νά πῶ σ' τὸν διαβολο καί τ' ἄρχα νά ψηρίσης.

Ὅσοι σ' τοὺς μεγάλους μύτους
καί σ' ἰσὶ καθε τσιλιπῆ...
ἄσπρο σ' τοὺς Ἀνεξαρτήτους
μήπως δούμε πρᾶσιπῆ.

Π. — Εἰς ὄλους γιὰ τὸ πῆμα σου θά δώσω μονοκούκι...
Φ. — Τὸ Κέντρον εἰς τὸν Μπαρμπά μας ἐκάθισε παλούκι,
κι' ὁ γέρο-Κορδονάραγας γιὰ τοῦτο κόβει ράβει
καί τῆς Κορδῶνας ἄφρισαν καπανταῖδες μπράβει,
κι' ἔσπασαν καθὼς ἔμαθα κεράλια καί ρουθούλια
μὲ πύτρας καί μπκιστούλια.

Σοβαρὰ τὰ γεγονότα,
κι' ἡ γνωστή σου γουστερίτσα
δὲν ἔβγαζε τὰ πρῶτα
κι' ἀλημονήτα καπρίτσα.
Πάλι στρίβει τὸ μουστάκι
τὸ φουρτζό Σζίν-Ζουστάκι.

Ροβισπιέρι Νικολῆ,
σ' ὕχασε παρακαλῶ...
ἂν δὲν ἀλλάξεις μαλλι
δὲν ἀλλάξεις κἂν μαυλό ;

Ἐλληνίς μου σκετωθῆτε,
δὲν μὲ μέλει γιὰ κανόνια,
κι' ἂς φωνάζουν συμπολίται
μὲ κεφάλια ραγιαμένα :
εἴητ' ὁ νόμος ὁ ἀσπίλων
κουτσαδάκηδων φουρτζῶν,
τάπεινταῖα προλαμβάνει,
πάντα θέλει τὸ καλό μας,
μόνο κόσκεινο μᾶς κάνει
τὸ ξερό τὸ καύκαλο μας.»

Τρίγω τρίγω μὲ φτερά
νὰ ψηρίσω μιά χαρά.
Μὰ καί σὺ, -βρέ μπεγλιθάνη,
πῆς ὁ νόμος μας νὰ ζῆ,
κι' εἰς φέρι μιά λεκάνη
νὰ ξεράσωμε μαζί.

Π. — Κορδῶναρος, Κορδῶναρος...
Φ. — Φτού ! νὰ χαθῆς, ταμπουέρι.
Π. — Μὴ μ' ἀναγκάσης, Φασουλι, νὰ βγάλω τὸ κομπουέρι.
Φ. — Κι' ἔγω μὲ χίρια σταυρωτά καί σουζα δὲν θά μείνω.
Π. — Ἀνθρωποφάγος ἦθιλα τῆς Ἀφρικῆς νὰ γίνω
καί τὴν ζυλίτζα σάρκα σου μὲ λύσαν νὰ δαγκάω
καί μίσα σ' αὐτὸ ἀνθρώπινον τὸ μπάνιο μου νὰ κάνω.
Φ. — Σιώπα, γέννημα φυλῆς μουφλούδας κι' ἀκαμάτρας,
ἀλλῆλος σου τὴν ἀναψα σὺν κουτσαδῶς τῆς Πάτρας.
Π. — Ἐγώμει Περικλιέταρος...
Φ. — Κι' ἔγω φονιάς Φασουλάρος,
μαχαίραρος, πιστόλαρος, κλωστοῦν ἀγριομούλαρος.

Νὰ πιστόλα καί μαχαίρα
κι' εἶντε τράβα παραπίρα,
μὴ σὲ στρώσω κατὰ γῆς
μαχαίρα τῆς ἐκλογῆς.

Π. — Μαυρὶ γιὰ ποῖον τὰ λῆς αὐτὰ ;
Φ. — Γιὰ σένα, βρέ τσιρούτι,
καί μὴν παρακορδῶνεσαι γιὰτὶ βρωμᾶ μπαροῦτι.
Π. — Κορδῶνος καί Κορδῶναρος...
Φ. — Μ' αὐτὰς τὰς καταλήξει,
τὴν ὄσος καί τὴν ἀναρος, κοιτεύεις νὰ μὲ πνίξης.

Τρίγω φρόνημα κηρύττων
εἰς τὸ Κέντρον τοῦ Σταδίου...
ἄσπρο τῶν Ἀνεξαρτήτων,
τῆς Μυρτζας, τοῦ Γενναίου.

Π. — Ἄμμ' εἰ ; ἀπ' τὴν ἀνάποδη...
Φ. — Ἐβόηκε... νάτος νάτος...
μαυρὶ μὰ πῶς τὴν ἔπαθε ὁ μπαρμπά-Κορδῶνατος.

Σοβαρὰ κηρύγματα,
εἰς τῆς στρεύγγαις ρήγματα,
φῶλας καί σφιρίγματα.

Π. — Ἐλύσσαξες, Ἀγκυράρες...
Φ. — Σ' ἰλύσσαξα φῶνι...
Π. — Κεῖτι συμφέρον φαίνεται πῶς θάχρη, βαγαπόντη.
Φ. — Ἐχῶ συμφέρον βέβαια, βρέ ψαρο Περικλιέτο,
καί σὺ καταλάβει το.

Ὁ παραλῆς Γενναῖος ὡς Βουλευτῆς ἂν δράση
μοῦσε πῶς τῆς στερλίνας το μαζὶ μὴ θά μοιράση,
κι' εἰα καί σὺ, βρέ Περικλι, νὰ πάρης ἕνα τρίτον...
ἄσπρο λοιπὸν τὸν παραλλὴ καί τῶν Ἀνεξαρτήτων.
Π. — Μὴ μ' ἱρεθίζης, Φασουλι, θά γίνη φρονιά...
Φ. — Βάρβα καί σὺ τὴν ἀναψα, ταμπουέρι νηστικῶ.

(Φουσκῶνον κατακκόκιναις ἢ κίτριναίς τῶν μαύραις
καί τρέχουν καθβαλάρθεις πολλοὶ νὰ τοὺς χωρίσουν,
μὰ βγάλουν ἔξαρνα κι' οἱ δὲ παλαιὰς θεοκομπουάρας
κι' ἀλληλοκομπουάρονται καί πανε... νὰ ψηρίσουν.)

Καὶ καμπόσιας ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελλίαις.

Μπατάκης ὁ περίπιστος, Μπατάκης ὁ νευρώδης,
καί συγγχερεῖ τὰ μέλιστα φρικτῶς καί θηριώδης,
ἐκίδει τὰ περιφῶμα καί λαύρα Ἄγια Λόγια,
συγκολλητὰ, συγκαπητὰ ὡς εἶδος καμπολόγια,
κι' ὅσταν οὗτος ἐκδοθῆ ἴ λυσσαλαμένος τόμος
τότε δι' ὄλους ἐκπληξίς, κατὰπληξίς, καί τρώμας.

Μ' εὐχὰς θεριάς καί φίλων καί συγγενῶν μυριάς
ὁ Θεόδωρος Σκουρτίλης ὁ τῆς Ἀλεξανδρείας,
νιός λαμπρός μὲ γρῶσα καί διαλεκτὸς ἐν γένει,
τὸυτίσσι τὴν Ἐλίην, τὴν συνετὴν καί φρόνιμην,
κόρην φημύλιαν πρῶτῃς καί νεοκαυροσύνης,
κι' ὄμοιαν εἰς τὸ κάλλος μ' ἐκίνην τὴν συνώμομον,
πού πῆρε τὰ μαλακά τῆς ὁ Πέρις ὁ τσακπίνης.